

Sygn. akt VI Gz 324/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Bober (spr.)

Sędziowie: SSO Anna Harmata

SSO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: asyst. sędz. Anna Grzebyk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **W. P.**

przeciwko (...) z/s w D., **Irlandia**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt V GC 480/13 w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy umorzył postępowanie w sprawie z powództwa W. P. przeciwko (...) z/s w D. o zapłatę kwoty 54.417,02 zł (pkt I) oraz obciążył strony poniesionymi kosztami postępowania w sprawie (pkt II).

W uzasadnieniu powyższego Sąd I instancji podał, iż z informacji i dokumentów nadesłanych przez pełnomocnika strony pozwanej wynika, że w dniu 23 października 2013 r. przed irlandzkim Sądem Wyższej Instancji zostało wszczęte wobec pozwanego postępowanie *examinership*, tj. zbiorowe postępowanie upadłościowe w rozumieniu art. 2 lit a Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (wskazane w załączniku A do przedmiotowego rozporządzenia). Ponadto w dniu 6 listopada 2013 r. Sąd Wyższej Instancji potwierdził, że spółka (...) znajduje się pod ochroną Sądu i ustanowił zarządcę *examiner* w osobie M.(...) (...). W dniu 25 lutego 2014 r. Sąd Najwyższy w Irlandii utrzymał w mocy orzeczenia Sądu Wyższej Instancji z dnia 14 lutego 2014 r. zatwierdzające Z. Układu z wierzycielami, ustanawiając dzień 26 lutego 2014 r. godz. 14.00 dniem wejścia w życie Z. Układu. Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż orzeczenia z dnia 14 lutego 2014 r. i 25 lutego 2014 r. podlegały wykonaniu w Irlandii tj. w Państwie Członkowskim w którym zostały wydane. Zostało to, stosownie do art. 54 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, stwierdzone przez Sąd Wyższej Instancji w dniu 12 czerwca 2014 r. oraz odpowiednio przez Sąd Najwyższy w Irlandii w dniu 28 lipca 2014 r. Zasady Układu, które weszły w życie stosownie do orzeczenia Sądu Najwyższego w Irlandii - w dniu 26 lutego 2014 r. o godz. 14.00 wiążą swoimi postanowieniami również powoda. Sąd I instancji miał na uwadze, iż wiarygodność powoda została ujęta na liście H

agreed creditors w kwocie 10.874 euro, a więc została ona objęta Z. Układu z wierzycielami. Sąd I instancji odwołując się do pkt. 9.6. zatwierdzonych przez Sąd Wyższej Instancji w Irlandii Z. Układu, wskazał, iż wierzytelności wierzycieli niezabezpieczonych powinny zostać zaspokojone w ciągu 30 dni wejścia w życie Z. Układu w kwocie nie wyższej niż 5% kwoty umieszczonej na liście. W dniu 27 marca 2014 r. w wykonaniu powyższych postanowień Z. Układu, spółka (...) dokonała przelewu kwoty 2.271,65 zł na konto bankowe powoda. Powyższe w ocenie Sądu Rejonowego oznaczało, że pozwany Z. Układu wobec wierzycieli w tym powoda przestrzega.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy postanowił o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 15 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U.UE.L.2000.160.1.). Sąd wskazał nadto, że wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie stało się zbędne wobec zatwierdzenia przez Sądy Irlandzkie - wszystkich instancji Z. Układu z wierzycielami, na podstawie których spółka (...) ma zaspokajać swoich wierzycieli w tym powoda. W ocenie Sądu I instancji nie było potrzeby wyrokowania co do wierzytelności powoda, która została uwzględniona w stosownym postępowaniu upadłościowym spółki (...) (w rozumieniu art. 2 lit. a Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r.) na tzw. liście wierzytelności H agreed creditors.

Na postanowienie Sądu Rejonowego wydane w przedmiocie umorzenia postępowania o zapłatę kwoty 54.417,02 zł zażalenie wniosła strona powodowa wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu celem dalszego postępowania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w sprawie.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu powód zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 355 § 1 k.p.c. oraz art. 15 i 26 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. (Dz.U.E.L.2000.160.1 z późn. zm.) w związku z art. 45 i 176 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie a w szczególności poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do umorzenia postępowania z uwagi na zatwierdzenie i wykonanie układu przez pozwanego w sytuacji gdy do postępowania prowadzonego przed Sądem Wyższej Instancji w Irlandii nie znajdują zastosowania przepisy Rozporządzenia, bowiem zgodnie z definicjami ustawowymi zamieszczonymi w Rozporządzeniu - "postępowanie upadłościowe" oznacza postępowania zbiorowe określone w art. 1 ust 1, których wykaz znajduje się w załączniku A do przedmiotowego Rozporządzenia. Ponadto w ocenie powoda z załączonych do wniosku o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie, kserokopii dokumentów wynika, że nie doszło do wszczęcia procedury mającej charakter postępowania określonego w załączniku A w/w Rozporządzenia. Brak jest także w aktach dowodu, iż wobec pozwanego wszczęto postępowanie upadłościowe examinership. Analiza załączonych do wniosku dokumentów w ocenie powoda, nie wskazuje aby postępowanie prowadzone na wniosek pozwanego przed Sądem Wyższej Instancji miało charakter postępowania upadłościowego, a przynajmniej aby postępowanie to było jednym z rodzajów postępowań określonych w Rozporządzeniu. Za powyższym stanowiskiem przemawia także fakt określenia pozycji. p. M.'a M.'a. Zgodnie z przepisami Rozporządzenia „zarządca” oznacza każdą osobę lub organ, którego zadaniem jest zarządzanie masą lub jej likwidacja lub nadzorowanie działalności gospodarczej dłużnika. Wykaz tych osób lub organów znajduje się w załączniku C zgodnie z którym na terenie Irlandii za 'zarządcę' w rozumieniu Rozporządzenia uznaje się: L., O. A., T. in bankruptcy, P. L., E.. Natomiast p. M. (...) został ustanowiony I. E.- Zarządcą Tymczasowym.

Skarżący wskazał również, iż nawet gdyby przyjąć, iż do postępowania prowadzonego w sprawie upadłości pozwanego zastosowanie znajdują przepisy Rozporządzenia to na uwadze należy mieć przepis art. 26 Rozporządzenia, z uwagi na fakt, iż w postępowaniu prowadzonym w sprawie upadłości pozwanego doszło do uchybienia podstawowym zasadom obowiązującym w tym zakresie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w tym art. 45 Konstytucji RP gdyż postępowanie prowadzone przed Sądem Wyższej Instancji w Irlandii naruszało prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy na co wskazuje chociażby brak uznaniowości w kwestii oceny zobowiązania - zgodnie z przesłanymi dokumentami zobowiązanie powoda zostało uznane w kwocie 10.874 euro w sytuacji gdy należność główna wynosi 54.417 zł co przy kursie euro 4. (...) daje kwotę 13.075 euro (kurs średni NBP z dnia 30 marca 2013 r. tabela (...)). Powód wskazał, iż w związku z takim ujęciem jego wierzytelności złożył sprzeciw do listy wierzytelności, który został zignorowany. W ocenie powoda propozycja układu jest nie tylko krzywdząca ale i rażąco niekorzystna

dla wierzycieli bowiem zapłata 5% ustalonej przez pozwanego wierzytelności - nie była przedmiotem głosowania, została arbitralnie zatwierdzona nie tylko bez możliwości sprzeciwu ale również bez oceny głosów wierzycieli co w sposób oczywisty zdaniem powoda godzi w interesy polskich firm i jest sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej jakim jest prawo do sprawiedliwego, jawnego i dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy (art. 45 i art. 176 Konstytucji RP).

W odpowiedzi na powyższe, strona pozwana wniosła o oddalenie w całości zażalenia powoda na przedmiotowe rozstrzygnięcie Sądu I instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego strona pozwana odniosła się kolejno do twierdzeń skarżącego wskazując na ich bezzasadność. Pozwany wskazał, iż nie sposób zgodzić się z konkluzją powoda, iż do postępowania *examinership*, którym to postępowaniem objęty był pozwany nie miały zastosowania przepisy Rozporządzenia. Wskazał także, iż p. M. (...)pełnił funkcję Tymczasowego Zarządcy jedynie w okresie od dnia 23 października 2013 r. do dnia 6 listopada 2013 r. Natomiast z dniem 6 listopada 2013 r. został ustanowiony Zarządcą (E.) pozwanego tj. Zarządcą w rozumieniu Rozporządzenia. Pozwany nadmienił również, iż wbrew twierdzeniom powoda postępowanie *examinership* , które toczyło się wobec pozwanego w Irlandii nie naruszało w żaden sposób polskiego porządku publicznego w tym zasady wyrażonej w art. 45 Konstytucji RP albowiem informacja o wszczęciu postępowania *examinership* wobec pozwanego została zgodnie z zarządzeniem Wyższego Sądu w Irlandii z dnia 23 października 2014 r. opublikowana w polskich dziennikach o zasięgu ogólnokrajowym. Nadto informacja o wszczęciu wobec pozwanego procedury *examinership* ukazała się również w języku polskim na stronie internetowej pozwanego pod adresem www.siac.ie. Ponadto zgodnie z Z. Układu zatwierdzonymi przez Sąd Wyższej Instancji w Irlandii, wierzytelność powoda została umieszczona na liście wierzytelności oznaczonej litera H w kwocie 10.874 euro a stosownie do punktu 9.6 (c) Z. Układu, potwierdzona wierzytelność, a zatem ta umieszczone na liście H, nie obejmowała żadnych kwot w odniesieniu do odsetek, kar, odszkodowań (z zastrzeżeniem szkód osobistych) czy kosztów innych niż kwota, która została przyznana przez sąd o właściwej jurysdykcji w Ustalonej Dacie (zgodnie z definicją w Z. Układu) lub przed nią.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda nie jest uzasadnione.

Przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy jest zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt V GC 480/13 w przedmiocie umorzenia postępowania sprawie z powództwa powoda W. P. przeciwko (...) z/s w D. o zapłatę kwoty 54.417,02 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności u podstaw których zapadło przedmiotowe rozstrzygnięcie uprawniały Sąd Rejonowy do umorzenia postępowania w niniejszej sprawie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż problematykę postępowań upadłościowych toczących się w innych państwach członkowskich reguluje m. in. rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U.UE.L. z dnia 30 czerwca 2000 r.) W świetle przepisów w/w rozporządzenia wszczęcie postępowania upadłościowego oznacza podjęcie przez organ uprawniony, zgodnie z prawem wewnętrznym takiej decyzji, w wyniku której dochodzi do całkowitego lub częściowego zajęcia majątku dłużnika oraz do powołania zarządcy. Dotyczy ono zarówno postępowania przewidującego likwidację majątku dłużnika, jak i postępowania przewidującego możliwość zawarcia układu z wierzycielami, a więc zmierzających do reorganizacji przedsiębiorstwa dłużnika (komentarz pod red. A. Hycaj, Lex 2011). Jednym z elementów definicji postępowania upadłościowego z art. 1 ust 1 rozporządzenia jest to, aby postępowanie obejmowało całkowite lub częściowe zajęcie majątku dłużnika, co oznacza pozbawienie dłużnika w całości lub w części prawa zarządu jego majątkiem lub ograniczenie prawa zarządu przez wprowadzenie nadzoru ze strony organów postępowania. Rozporządzeniem objęte jest też tylko takie postępowanie, w którym dochodzi do powołania zarządcy (ang. liquidator), co jest konsekwencją przedstawionego wyżej założenia, że w postępowaniu tym musi dojść do ograniczenia praw dłużnika w odniesieniu do zarządu majątkiem. Definicję pojęcia liquidator zawiera art. 2 lit b Rozporządzenia, który stanowi, że jest to każda osoba

lub organ, których zadaniem jest zarządzanie masą lub jej likwidacja lub nadzorowanie działalności gospodarczej dłużnika. Wykaz tych osób lub organów znajduje się w załączniku C do przedmiotowego rozporządzenia. Zarówno procedura (...) (...) jak i funkcja (...) jest wymieniona odpowiednio w załączniku A i C do Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego.

Mając na uwadze materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie stwierdzić zatem należało, iż wobec pozwanego wszczęto procedurę Company (...), która stanowi procedurę odpowiadającą polskiemu postępowaniu upadłościowemu z możliwością zawarcia układu. W związku z powyższym w okolicznościach niniejszej sprawy należało ocenić, jaki wpływ wywołało wszczęcie wobec pozwanego postępowania examinership tj. postępowania upadłościowego w rozumieniu art. 2 lit a) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego, stanowiącego odpowiednik obowiązującej w polskim ustawodawstwie procedury dotyczącej postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, na toczące się w niniejszej sprawie postępowanie sądowe o zapłatę w sprawie z powództwa W. P. przeciwko (...) z/s w D. o zapłatę kwoty 54.417,02 zł.

Zgodnie z art. 4 ust 1 przedmiotowego Rozporządzenia dla oceny skutków postępowania upadłościowego właściwe jest zawsze prawo państwa członkowskiego UE, w którym postępowanie to zostało wszczęte chyba, że samo Rozporządzenie przewiduje od tej zasady wyjątek. Regulacja prawna zawarta w w/w artykule ustanawia zasadę określoną jako *lex concursus*, od której przepisy Rozporządzenia przewidują wyjątki, nakazujące stosować inne prawo. Wyjątki te, nie mogą być jednak interpretowane w sposób rozszerzający. Jednym z takich wyjątków jest art. 15 Rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem wpływ postępowania upadłościowego na toczące się postępowanie dotyczące przedmiotu albo prawa wchodzącego w skład masy podlega wyłącznie prawu Państwa Członkowskiego, w którym toczy się postępowanie. Dla stosowania art. 15 niezbędne jest, aby postępowanie dotyczące przedmiotu lub prawa wchodzącego w skład masy upadłości toczyło się już w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego. Chwilę wszczęcia postępowania upadłościowego ustala się na podstawie prawa państwa wszczęcia postępowania (*lex concursus*). Jednakże w sprawach do których zastosowanie znajduje art. 15 przedmiotowego Rozporządzenia tj. w sprawach rozpoznawanych przed sądami państwowymi, z uwagi na istniejące regulacje w prawie europejskim o tym czy postępowanie będzie znajdowało się w toku, należy rozstrzygnąć z uwzględnieniem prawa europejskiego. Do ustalenia tej kwestii należy przyjąć rozwiązanie zawarte w art. 30 Rozporządzenia nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Zgodnie z tym przepisem przyjmuje się m. in. że powództwo zostało wytoczone przez sąd w chwili w której dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny został wniesiony do sądu pod warunkiem, że powód nie zaniechał następnie podjęcia czynności, do których podjęcia był obowiązany celem spowodowania doręczenia dokumentu pozwanemu. Jak wynika z akt sprawy, w stosunku do pozwanej spółki w dniu 23 października 2013 r. zostało otwarte postępowanie Company examinership w Irlandii tj. postępowanie upadłościowe w rozumieniu art. 2 lit a R. Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego (Załącznik A) oraz ustanowiono Zarządcę Tymczasowego (I. E.) a dnia 6 listopada 2013 r. Zarządcę (E.). Natomiast powództwo przeciwko (...) z/s w D. o zapłatę kwoty 54.417,02 zł zostało wytoczone dnia 12 września 2013 r. tj. przed wszczęciem w/w postępowania upadłościowego. A zatem mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż skutki jakie przedmiotowe postępowanie upadłościowe odnosi do wszczętego w niniejszej sprawie postępowania sądowego o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu w w/w postępowaniu upadłościowym określały przepisy prawa obowiązujące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako Państwa Członkowskiego w rozumieniu w/w Rozporządzenia a mianowicie przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U.2012.1112.j.t.)

Jak wyżej wskazano, skutkiem objęcia danej sprawy zakresem stosowania art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego jest odstępstwo od stosowania zawartej w art. 4 ust 1 przedmiotowego Rozporządzenia, ogólnej normy kolizyjnej wskazującej, które krajowe prawo upadłościowe jest właściwe dla danej kwestii. W takim przypadku kwestią tą, jest ustalenie wpływu, jaki ma wszczęcie postępowania upadłościowego wobec dłużnika na będące w toku sprawy sądowe, prowadzone przeciwko dłużnikowi. Zagadnienie to, oceniać należy wyłącznie według prawa państwa członkowskiego, w którym toczy się sprawa. Prawo to

może przewidywać, różne postaci skutków, jakie na daną zawisłą sprawę ma wszczęcie postępowania upadłościowego. Mogą nimi być w szczególności: zawieszenie, przerwanie czy też umorzenie postępowania w zawisłej sprawie.

Zgodnie natomiast z polskim prawem upadłościowym a to art. 272 pr. up. i n. należy stwierdzić, iż zasadą jest, że wierzytelności powstałe w stosunku do upadłego przed dniem ogłoszenia upadłości są objęte układem. Wyłączenia zaś ich z układu stanowią wyjątek od tej zasady i jako takie nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Zgodnie natomiast z art. 273 pr. up. i n. układ zawarty na zgromadzeniu wierzycieli dla swej skuteczności musi być zatwierdzony przez sąd. Zatwierdzenie to następuje postanowieniem, które ma konstytutywny charakter, tworząc nowy stan prawny. Nadto w związku z charakterem prawnym układu, którego celem jest restrukturyzacja zobowiązań upadłego, związanie wierzyciela układem polega na tym, że jego zobowiązania wobec upadłego zostają zrestrukturyzowane zgodnie z treścią układu. Zasadą jest, że układem objęte są wszystkie wierzytelności, które według ustawy objęte są układem, choćby nawet nie były umieszczone na liście wierzytelności. Dla objęcia wierzytelności układem bez znaczenia jest czy wierzyciel tej wierzytelności miał prawo głosu na walnym zgromadzeniu czy też był tego głosu pozbawiony, jak również czy wierzyciel skorzystał z prawa głosu na zgromadzeniu wierzycieli czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, iż wypis prawomocnego postanowienia zatwierdzającego układ wraz z wyciągiem z listy wierzytelności jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu oraz temu kto udzielił zabezpieczenia wykonania układu, jeżeli został w sądzie złożony dokument stwierdzający udzielenie zabezpieczenia. Jednakże stanowi on tytuł egzekucyjny przeciwko upadłemu tylko wtedy, gdy zawarto układ restrukturyzacyjny tj. gdzie układ przewiduje pozostawienie majątku upadłemu i zobowiązuje go do świadczeń na rzecz wierzycieli. (komentarz do art. 296 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, F. Zedler). Zaznaczyć także należy, iż z chwilą uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ ustają wszelkie skutki prawne związane z dokonaniem zabezpieczenia czy też wszelkie skutki prawne związane z prowadzeniem egzekucji, wykonalność tracą także wszelkie tytuły zarówno egzekucyjne jak i wykonawcze, które mogły stanowić podstawę do prowadzenia postępowań zabezpieczających jak i egzekucyjnych, nawet wtedy, gdy takich postępowań nie wszczęto (art. 295 ustawy pr. up. i n.). Celem bowiem rozwiązania przyjętego w art. 295 pr. up. i n., jest uniknięcie sytuacji, w której istnieją dwa tytuły stanowiące podstawę zabezpieczenia czy egzekucji.

Mając na uwadze powyższe przyjąć należało zatem, za Sądem I instancji, iż wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie stało się zbędne w myśl art. 355 § 1 k.p.c., wobec zatwierdzenia przez Sądy Irlandzkie wszystkich instancji Z. Układu z wierzycielami na podstawie, których spółka (...) miała zaspokajać wierzycieli w tym powoda, którego wierzytelność została uwzględniona w stosownym postępowaniu upadłościowym pozwanego na tzw. liście wierzytelności H agreed creditors, albowiem zgodnie z przyjętą w polskim systemie prawnym regulacją, w razie prawomocnego zatwierdzenia układu przez sędziego-komisarza, postępowanie sądowe, dotyczące wierzytelności objętej układem podlega umorzeniu w celu uniknięcia sytuacji w której w przedmiotowej sprawie zachodziłaby możliwość zaistnienia dwóch tytułów egzekucyjnych gdyż, jak wyżej wskazano, wyciąg z listy wierzytelności, łącznie z wypisem prawomocnego postanowienia sędziego komisarza zatwierdzającego układ, stanowi tytuł egzekucyjny równoważny wyrokowi sądowemu. W tym zakresie zarzuty powoda należało uznać za niezasadne.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się również naruszenia przez Sąd I instancji art. 26 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. (Dz.U.E.L.2000.160.1 z późn. zm.) w związku z art. 45 i 176 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej albowiem brak jest podstaw dla odmowy uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym Państwie Członkowskim (Irlandii).

Pojęcie porządku publicznego ma charakter klauzuli generalnej, co oznacza, że katalog podstaw odmowy uznania nie jest ściśle oznaczony. Nie ulega jednak wątpliwości, że pojęcie to nie może być wykładane w sposób rozszerzający. W postanowieniu z dnia 18 stycznia 2002 r. I CKN 722/99 Sąd Najwyższy uznał, że orzeczenie sądu zagranicznego narusza podstawowe zasady porządku prawnego w Polsce m. in. wówczas gdy jego skutek jest nie do pogodzenia z samą koncepcją określonej instytucji prawnej w Polsce, nie zaś jedynie z poszczególnymi przepisami regulującymi w obydwu państwach tę samą instytucję. Sąd Najwyższy stwierdził, iż zagraniczne orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego będzie naruszało podstawowe zasady polskiego porządku prawnego wówczas gdy będzie sprzeczne z samą instytucją upadłości ukształtowaną przez polskiego ustawodawcę. W konsekwencji zagraniczne postępowania, które zmierzają do uzdrowienia sytuacji finansowej dłużnika znajdującego się w obliczu kryzysu finansowego i w

których mogą uczestniczyć wszyscy wierzyciele tego dłużnika (postępowanie zbiorowe) nie są sprzeczne z koncepcją upadłości i postępowania upadłościowego przyjętą w Polsce. W tym zakresie zarzut powoda, który w swych zarzutach podnosząc, iż prawo irlandzkiemu nie jest znana procedura związana z ustalaniem listy wierzytelności - odpowiednia do istniejących w polskich przepisach prawa upadłościowego z czego wysuwa on wniosek, iż propozycja układu jest dla niego krzywdząca i rażąco niekorzystna, jest bezzasadny. Nadto zaznaczyć należy, iż w wyroku z dnia 28 marca 200 r. w sprawie C-7/98 D. K. v. A. B., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał, że powoływanie się na klauzulę porządku publicznego powinno mieć miejsce jedynie w wyjątkowych przypadkach. Podkreślił, że sprzeczność z porządkiem publicznym oznacza oczywiście naruszenie normy prawnej uważanej za zasadniczą dla porządku prawnego państwa uznającego lub prawa uznanego za podstawowe w tym porządku prawnym.

Mając na uwadze powyższe, powód czyniąc jako głównym zarzut w przedmiocie naruszenia klauzuli porządku publicznego, a to zarzut uznania przez dłużnika w liście wierzytelności zobowiązania pozwanego w postępowaniu upadłościowym w wysokości 10.874 euro zamiast 13.075 euro, odwołując się przy tym do rażącego naruszenia podstawowych praw wierzycieli w tym art. 45 Konstytucji RP zdaje się zapominać, iż przyjęcie układu i jego zatwierdzenie powoduje takie ograniczenie istniejących wierzytelności, jakie wydaje się być dostateczne dla stworzenia dłużnikowi warunków do choćby częściowego zaspokojenia wierzycieli i uzdrowienia sytuacji ekonomicznej w celu kontynuowania przez niego działalności w warunkach zagrożenia upadłością likwidacyjną. Nadto stosunki między wierzycielami i upadłym ukształtowane przyjętym i zatwierdzonym układem utrwalają się nie z chwilą przyjęcia i zatwierdzenia układu, lecz dopiero po wykonaniu układu w sposób dobrowolny lub po wyegzekwowaniu objętych należności. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r. IV CSK 591/12). Nadto wskazać należy, iż powód odwołując się do relacji pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem nadmieniając, iż dłużnik zgłosił do Sądu Wyższej Instancji w Irlandii listę wierzytelności subiektywnie uznając lub nie uznając zobowiązania powoda to zaznaczyć należy, iż okoliczność ta, nie może stanowić podstawy do stwierdzenia, iż wszczęcie procedury E. pozostawało w sprzeczności z porządkiem prawnym, spełniając kryteria z art. 26 w/w Rozporządzenia. Ustawodawca unijny jest uprawniony do wprowadzenia powszechnie obowiązujących w Unii Europejskiej uregulowań mających na celu ujednoczenie systemu prawnego w danym przedmiocie, w tym przypadku w przedmiocie upadłości, wprowadzając jednolitą regułę np. zastosowania prawa państwa wszczęcia postępowania, zasad i wymogów w tym prawie obowiązujących. Powód nie wykazał, ani nie naprowadził by te reguły lub ich skutki pozostawały nie do pogodzenia z obowiązującym w Polsce porządkiem publicznym. Ponadto do odmowy uznania nie wystarcza sama sprzeczność z w/w porządkiem ale jej oczywisty charakter. Innymi słowy można ze względu na samą istotę klauzuli porządku publicznego odmówić uznania zagranicznego orzeczenia wydanego na podstawie rozporządzenia, ale jest to ewentualność bardzo ograniczona. Stąd też zarzut pozwanego dotyczący uchybienia podstawowym zasadom obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie postępowania prowadzonego w sprawie upadłości pozwanego należało uznać za niezasadny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie oddalił, o czym orzekł w sentencji postanowienia.